

EL CAPELL

La meva àvia Aina Maria
va ser una dona especial,
capritxosa i presumida.
Sempre destacar volia.
No l'aturava res mai!

S'encapritxà d'un capell,
quan era una joveneta,
tan gros i tan bufarell
que pareixia un garbell
i pregava a sa mareta:

-Comprau-me aquest capell !
Vull lluir-lo, mumareta.-
-No, és millor el del ramell.
O vols dur un estornell
damunt el cap? Ai, filleta...!-

No penseu que he exagerat,
que amb les aletes esteses
i ben mort i embalsamat,
vora la cofa, travat,
un bon estornell s'hi veia.

-Comprau-me'l, mumare meva !-
-No, filleta, és horrorós...!-
Però l'àvia revetlera
se'n va sortir en la seva
i amb el capell espantós.

El capell, dins una capsa
com un trofeu preciós,
sobre el canterano estava
i la padrina esperava
la festa amb gran il·lusió.

Ufanosa i presumida,
pensava en donar un gran cop
perquè cosines i amigues
molta enveja li tendrien
i, a més, robaria cors.

L' il·lusió no passà envant,
que el dia abans, de vetllada,
se va rompre tot l'encant:
de sobte, esclataren plants
que ompliren tota la casa.

Era l'àvia escridassant:
-Ai, mumare, quin desastre! -
-Filleta, per què gisques tant?
Què tens? Per què estàs plorant?-
li deia corrent sa mare.

Tothom entrà a la cambreta
per saber el que passava
i trobaren l'al·loteta
presa de nervis, pobreta,
i casi mig acubada.

I quin ferest desenllaç...!
Tirat per terra el capell,
plomes per tot, destrossat,
i ja no tenia cap
aquell desgraciat ocell.

I el moix que n'estava fent
una festa acarnissada
i, destrossant l'estornell,
amb les urpes i les dents
amb fam se l'empassolava...!

L'àvia plorinyant cridava:
-Aquest moix ha de morir ! -
I després, de l'enrabiada,
a la festa tan somniada
per res no hi volgué acudir.
